

From: Humo magazine

<HUMO> 'Kind af' is EEN ander boek dan uw fans gewend zijn, viel het schrijven u moeilijker?

<XAVIERA HOLLANDER> " Zeker, ik heb dit boek in een vreselijk tranendal geschreven. 't Was mijn manier om MIJN ROUWPROCES TE VERWERKEN , zoals andere mensen hun huis gaan schilderen of aan een gedicht beginnen dat ze nooit afkrijgen. " Het schrijven zelf ging makkelijk, het kwam er zo uit. Ik heb 'Kind af' helemaal met hart en ziel geschreven, geïnspireerd door de Muze. De aandrang tot dit boek voelde ik voor het eerst tijdens het schrijven van de grafrede voor mijn moeder. Die heb ik twee dagen voor haar dood nog aan haar ziekbed voorgelezen - ze kon niet veel meer zeggen, maar ze liet wel merken dat ze begrepen had dat ik altijd heel erg van haar gehouden had. Daar was ze zich voordien nooit écht bewust van geweest. Ze zei ook nog: 'Waarom schrijf je niet eens over ons in plaats van altijd maar over seks?' 'Waarom ook niet?' dacht ik. Zo werd 'Kind af' een ode aan mijn ouders, die nu beiden overleden zijn."

<HUMO> 't Is vooral een ode aan uw moeder, terwijl u het vroeger in interviews veel meer over uw vader had.

<XAVIERA> " Mijn vader is intussen al RUIM dertig jaar dood, zijn beeld is te veel vervaagd om nog een boek te kunnen dragen. Er bestond altijd een grote verwantschap tussen mijn vader en mezelf: ik wil 'm geen flierefluter noemen, maar hij was wel een man van niet al te serieuze zeden. TIJDENS ZIJN STUDENTENJAREN regelde hij zijn MAANDELIJKSE HUUR weleens MET ZIJN HOSPITA IN BED in plaats van CONTANT te betalen. Terwijl mijn moeder een heel zedig, trouw type was, noemde mijn vader een oppervlakkig avontuurtje een bananenschil waar hij zo nu en dan over viel. " 'Kind af' gaat over onmacht: mijn moeder kon nooit écht bij mijn vader komen, hoe ijverig ze ook op de tippen van d'r tenen liep. Hij verdeelde zijn liefde tussen haar, MIJ, paar bananenschillen en Simon Vestdijk. Die vriendschap had een homo-erotisch tintje: ze hadden veertig jaar lang een relatie, waar dan wel geen seks aan te pas kwam maar die eigenlijk verder ging dan een seksuele relatie."

Pretlippen

<XAVIERA> " Hoewel die avontuurtjes hun huwelijk niet stuk kregen, was mijn moeder wel kapot van zijn ontrouw. Toen hij eigenlijk zijn laatste adem al had uitgeblazen, wilde zij 'm nóg kunstmatig in leven houden. Toen de dokter zei dat ze 't moest opgeven, zei ze: 'Ach nee, nu heb ik 'm pas voor mezelf. Nu wil en kan niemand 'm nog van me afnemen.' Ik was heel aangedaan toen ik dat soort verhalen hoorde, en zo is na de dood van mijn vader de idolate liefde die ik altijd voor mijn VADER voelde, omgeslagen in een ander soort liefde voor mijn moeder: ik ben een grote dankbaarheid gaan voelen, want ze heeft veel met me te

stellen gehad - tot in mijn tienerjaren toe heb ik nogal wat problemen gehad met mijn moeder - en toch heeft ze zich vaak zeer heldhaftig opgesteld."

<HUMO> Die problemen hadden met seksuele jaloezie te maken, leren we uit 'Kind af'.

<XAVIERA> " Ik ben opgegroeid met veel liefde om me heen. Die liefde was ook zichtbaar: ik heb mijn ouders zien knuffelen, en tot ik schaamhaar en borsten ging ontwikkelen was naaktheid geen probleem. Ik was jaloers als ik mijn vader mijn moeder in de keuken zag aanhalen, dus werd ik natuurlijk vreselijk jaloers bij de gedachte dat ze ook seks hadden. Seks was een onbekende, maar wel een opwindende onbekende. Ik sliep IN MIJN KAMER , DIE NAAST DE SLAAPKAMER VAN MIJN OUDERS WAS GELEGEN , ik hoorde dus toch wel geluiden en ik fantaseerde er lustig op los. Dat was allemaal ontzettend frustrerend. " Daarom heb ik altijd mijn best gedaan mijn vader mijn liefde te bewijzen, vooral via dingen die mijn moeder niet kon: piano spelen, goede rapporten halen, IN EEN MUM VAN TIJD MINSTENS DRIE TALEN LEREN BEHEERSEN. Ik was altijd streberig."

<HUMO> Verschillende scènes met uw vader in 'Kind af' hebben iets incestueus'.

<XAVIERA> " 't Is niet écht incest, 't gaat niet om een oudere man of vrouw die een kind verleidt. Maar 't zit er wel tegenaan, Ik wist niet dat het een taboe was. Ik vind taboes nog altijd rare dingen. Kijk, we lopen niet met onze penis of onze borsten bloot over straat - ik heb 't nu even niet over naakstranden - maar we lopen wel over straat met onze handen en onze mond bloot. Nu vraag ik je: waar worden orgasmes mee gegeven? Over het algemeen toch meer met handen en monden dan met penissen en vagina's (lacht). In feite is elk lichaam één grote erogene zone, maar zo wordt het nooit beschouwd. Ik begrijp dat allemaal niet, ik begrijp alleen dat er veel foute toestanden uit voortkomen. Zo vind ik het woord 'schaamlippen' ook helemaal fout - noem ze dan voor mijn part pretlippen. Waar moeten we ons dan over schamen, we hebben 't toch over genot? " Maar goed, als kind begreep ik ook al niks van taboes, en zo kon er tussen mijn vader en mij een bijzondere erotische spanning groeien. Toen ik nog heel jong was, ging ik eens per week samen met mijn vader in bad; telkens als hij mij inzepte, voelde ik duidelijk de eerste tintelende reacties op liefkozingen van mannenhanden. Mijn vader heeft me ook mijn allereerste orgasme bezorgd, toen hij me een pak voor de broek gaf. Tot de dag van vandaag herinner ik me de gladheid van zijn zijden kimono en de muskusachtige geur van zijn zweet, terwijl hij me steeds harder op mijn billen sloeg. Ach, ik was gewoon smoorverliefd op die man."

<HUMO> U was niet alleen verliefd op uw vader, maar ook op uw moeder.

<XAVIERA> " Die fascinatie voor mijn moeder - haar ZACHTE GLADDE huid, haar vrouwelijkheid - heeft me biseksueel gemaakt. Let wel, het ging maar tot de navel; ik ben nooit geïnteresseerd geweest in het benedengedeelte van mijn moeder. Daarom beschrijf ik in 'Kind af' ook hoe ik net na haar dood opeens tegen haar totale naaktheid aankijk. Mensen vinden dat weleens choquerend, maar het was voor mij ook een soort shock: ik keek opeens aan tegen de naakte vrouw die me gebaard had. Ik gebruik ook niet het woord 'kut' of

'vagina', maar 'dat deel waar ik vandaan kom'. Het viel me op dat dat deel heel jong leek, terwijl de rest van het lichaam van mijn moeder wel degelijk 85 was. Ze leek daar ook op mij, of omgekeerd. " Ik heb nadien eens een vriendinnetje van me gevraagd: 'Heb jij je moeder weleens naakt gezien - ik bedoel: écht gekeken, daar?' Zij vertelde hoe haar moeder aan het zwembad eens voor haar en haar twee jaar jongere, toen vijftienjarige zusje haar broekje uittrok: 'Kijk, meisjes, zo zie ik eruit. Laat eens zien bij jullie? Gôh, we hebben allemaal grote schaamlippen. Wat leuk, lijken we toch nog op elkaar.' Mijn vriendin was vreselijk gechoqueerd, dat had echt niet bij mijn educatie gehoeven. Ze is daardoor ook altijd iets preutser gebleven. Dat vind ik dus ook verkeerd, zoiets had mijn moeder nooit gedaan."

De cancan dansen

<HUMO> Hoe bent u van die alles bij elkaar vreselijk belemmerende dubbele verliefdheid afgeraakt?

<XAVIERA> " 't Was gewoon wachten tot er andere man in mijn leven kwam dan mijn vader. Goed, hij leek op mijn vader, was joods, was acteur, en we hebben niet echt seks gehad, maar 't was toch een soort bevrijding. Echt losgemaakt van mijn vader heb ik me pas later, door met allerlei mannen te beginnen. " De liefde voor mijn moeder vond algauw een verlengtuk in seks met een vrouw. Ik was gewoon polysensueel. Ik hou van mensen, nog steeds, ook al ben ik af van die verliefdheid op mijn ouders. Ik ben gewoon een échte vrouw, en echte vrouwen moeten openstaan voor de wereld. Ik propageer geen gedoe met stieren of paarden, maar als een mens - man of vrouw - aardig is, lekker ruikt, lekker smaakt of lekker voelt, is het niet zo belangrijk welk lichaamsdeel waar inpast. Als mensen me vragen wat ze voor hun dood zeker eens geprobeerd moeten hebben op seksueel gebied, antwoord ik altijd dat ze seks met iemand van hun eigen geslacht absoluut niet links mogen laten liggen. " Ik was pas in Schotland, op het theaterfestival van Edinburgh. Ik ben er EVEN EEN PAAR WEKEN waanzinnig verliefd geworden op een acteur, van mijn eigen leeftijd nota bene - dat overkomt me ook niet gauw MEER OMDAT IK MEESTAL OP VEEL JONGERE MANNEN VAL . 't Was weer een joodse man die veel van mijn vader wegheeft, maar dit keer was het MEER platonisch en intellectueel en toch ook heel sensueel. ZIJN LANGE INTENSE ZOEN KAN IK NU ALS HET WARE NOG PROEVEN EN ZIJN LICHAAMSGEUR NOG VOOR DE GEEST HALEN . Tegenwoordig schep ik eigenlijk meer genoeg uit een platonische relatie, waar de zielen elkaar echt raken, dan uit een one-night-stand. Vroeger was het anders: toen was het seks om de seks. Toen wilde ik nóg een keer en nóg een keer en nóg een keer. Ik pikte weleens een lifter op, stopte 'm in bad, versierde 'm, gaf 'm goed te eten en zette 'm de dag daarop met wat geld op zak weer op de hoofdweg. 'You don't know my name' zei eentje ooit nog, waarop ik moest bekennen dat die naam me niks uitmaakte. Mannen kunnen door vrouwen ook als seksobject gebruikt worden, dat wordt weleens vergeten."

<HUMO> Wat is er veranderd?

<XAVIERA> " 't Is deels een lichamelijke kwestie. Mijn kippenhok is er helemaal uit (LACHT ZE) en dat doet natuurlijk wat met je hormonen. Maar 't is ook geestelijk: met ouder te worden word je selectiever en subtieler. " Dertien jaar heb ik geen boek geschreven, niet alleen vanwege een writer's block, maar ook vanwege dat hele gedoe met aids. Ik gruw van safe seks, ik haat condooms. Dan doe ik liever niks, of ik hou het bij een of twee vaste vriendjes en mijn vriendin, van wie ik weet dat ze me volledig trouw zijn. Leuk over safe seks gaan schrijven, daar heb ik helemaal geen zin meer in." <HUMO> Seks is nog altijd belangrijk, getuige je bumpersticker 'Support Wildlife, Vote For An Orgy'.

<XAVIERA> (lacht) " Ik vind al die bumperstickers in Californië. Op mijn scooter PRIJKT 'skinny old bitch'. " Natuurlijk blijft seks belangrijk, wat dacht je wel? Ik wil mijn fans niet ontgoochelen (lacht). 'Kind af' begint en eindigt wel met de dood, maar gaat daartussen over het leven, de passie EN EENZAAMHEID EN EIGENLIJK HET EEUWIGE HUNKEREN NAAR LIEFDE EN BEGRIP."

<HUMO> Wat vond uw moeder van de passie in 'The Happy Hooker'?

<XAVIERA> " Een fijne buurman wees haar op een foto op de voorpagina van De Telegraaf: onder de kop 'The Happy Hooker' stond ik in sexy lingerie met zwartleren laarzen, de zweep in de hand. Dat vond ze niet leuk, ze had al zo veel te stellen met mijn vader die verlamd en ziek was. Daarom heb ik me ook zo schuldig gevoeld en heb ik haar tot d'r laatste adem bijgestaan. Weet je dat ik voor haar DE LAATSTE TWEE JAAR VAN HAAR LEVEN niet gereisd heb? " Het boek zelf heeft MIJN MOEDER pas gelezen toen het in het Nederlands uitkwam. 't Was trouwens om mijn ouders te sparen dat ik zo lang gewacht heb met de Nederlandse versie. Ze wou het allemaal niet geloven: waarom zou haar kind, dat ze een goede opvoeding had gegeven en op pianoles gebracht had, hoer worden? " Ik heb in mijn leven veel gedaan voor de bevrijding van seks, ik heb een heleboel losgemaakt bij de mensen. In Montreal liep ik met een vriendje een herenmodezaak in en werd door de verkoper verweten zijn echtscheiding veroorzaakt te hebben. Op een dag vond hij zijn vrouw in bed met een van haar leerlingen, haar verklaring luidde: 'Als je man je niet tot een orgasme kan brengen, moet je volgens Xaviera Hollander een jonge minnaar nemen' (schatert). Ook mijn moeder heb ik bevrijd met 'The Happy Hooker'. Vlak voor de dood van mijn vader heeft ze me gezegd dat ze door mijn boek te lezen mijn vader beter begreep. Plots snapte ze waarom ze zo nu en dan de cancan moest dansen - waar ze trouwens heel goed in was - of speciale lingerie aan moest. Ik heb mijn moeder wel degelijk de ogen geopend, maar helaas waarschijnlijk te laat."

Le petit mort

<HUMO> In het begin van 'Kind af' al schrijft u: 'Ik was altijd al geboeid geweest door de dood.'

<XAVIERA> " Ik ben nu 58, dat vergeet men weleens. Ik ben dus een kind van de oorlog en dat betekent dat ik heel jong met veel verval en wreedheid geconfronteerd ben. Ik was het

kind van een joodse man en ik heb in de Jappenkampen gezeten - ik ben dus opgegroeid met een Duits én een Japanse schrikbeeld, de dood heeft zich in die jaren onwrikbaar in mijn achterhoofd genesteld. " Het spel met de dood heeft me altijd aangetrokken; toen ik zestien was heeft mijn moeder me eens met mijn hoofd in de gasoven gevonden toen ze thuishkwam van het boodschappen doen. Tegenwoordig heb ik een fotograaf in huis, die modefoto's met heel jonge meisjes maakt. Ik vind het allemaal mooi, maar het doet me niks. Dat gebeurde pas toen hij op een keer kwam aanzetten met foto's van oudere mensen, met mooie of minder mooie doorleefde koppen. Dáár zit een wereld van gebeurtenissen achter. Toen ik in Mexico foto's nam van oude mensen - nu ja, eigenlijk waren ze pas zestig - ging 't me om die geplooid gezichten met leuke lijntjes. 't Moet voor mij toch een beetje decadent zijn. Het orgasme noemt men niet voor niks 'IE petit mort'. Nadat je echt heel fijn gevreeën hebt, vraag je je ook weleens af wat er daarna nog moet komen, of het nóg fijner kan worden. Nee dus - dat is IE petit mort. In mijn boeken ben ik van IE petit naar IE grande mort gegaan."

<HUMO> De hoofdstukken over de Jappenkampen uit 'Kind af' leest u ook voor. <XAVIERA> " Die stukken hebben een geweldige intensiteit, misschien omdat ik zelf op zoek ben moeten gaan naar wat er precies gebeurd was. Ik was immers een kind tussen 0 en 3. Sommige verhalen heeft mijn moeder me zelf nog verteld, andere heb ik van derden; na de dood van mijn moeder heb ik diverse getuigen heftig geïnterviewd. Van een achterkamer die met mijn vader in het kamp gezeten heeft, heb ik bijvoorbeeld gehoord welke vreselijke folteringenen vernederingen mijn vader allemaal doorstaan heeft. Daar zweeg hij zelf over, maar hij was wel een kapotte man toen hij uit de oorlog kwam. " Ik heb zelf nog altijd last van trauma's uit die jaren. Die schijnen bij mensen van boven de vijftig wel vaker plots te verergeren, de dood van de ouders speelt daar een belangrijke rol in. Ik zak bijvoorbeeld nog altijd door de vloer als ik een Japanse film zie waarin geschreeuwd wordt: een Hollander of een Engelsman die schreeuwt, vind ik niet erg, maar van een Jap ga ik aan het trillen. Ik heb nog steeds nachtmerries, ik word soms badend in het zweet wakker - en dat heeft niks met vapeurs te maken, want daar ben ik al overheen. Met ouder worden krijg ik opnieuw dezelfde moeilijkheden met slapen die IK als kind had. Ik slaap ook nog steeds met het licht aan, die gewoonte heb ik aangehouden sinds mijn kindertijd. Het enige verschil met mijn kindertijd is dat ik niet meer in mijn bed plas - ik was toen verslaafd geraakt aan de troostende warmte van mijn eigen urine -, ik denk dat ik dat in de loop der jaren met plasseks uitgedreven heb."

\

<HUMO> Heeft u het werk van Jeroen Brouwers en Rudy Kousbroek over de Jappenkampen gelezen?

<XAVIERA> " In Mexico heb ik de broer van Jeroen Brouwers ontmoet en die heeft me verteld dat hij heftig gediscussieerd heeft met zijn broer: Jeroen Brouwers heeft namelijk allerlei verhalen over zijn moeder verzonnen, 't was helemaal niet zo erg als hij geschreven heeft. Maar dat is uiteraard dichterlijke vrijheid, ik zet ook WEL EENS verhalen neer die ik van horen zeggen heb en die dus misschien ook niet helemaal waar zijn."

<HUMO> Verzinnen ligt u wel: in uw tienerdagboeken, die een soort voorspel op 'The Happy Hooker' lijken, noteerde u seksuele fantasieën.

<XAVIERA> " Alles in 'The Happy Hooker' is echt gebeurd, hoor, laat daar geen twijfel over bestaan. Mijn moeder heeft mijn dagboeken gelezen en vervolgens verbrand. Dat is ook een gevolg van die kampen: moeders die als een leeuwin over het leven van hun kind hebben moeten waken, neigen tot overbescherming. Daardoor ben ik ondanks al mijn gefantaseer en gehunker ook maagd gebleven tot ik zeventien en een half was - achteraf heb ik mijn schade flink ingehaald. " Ik ben trouwens blij dat het zo gegaan is. Ik vond het veel spannender omdat het niet mocht: alles wat een beetje taboe is, is toch net lekker? Tegenwoordig is alles veel losser, maar wij hadden indertijd de pil nog niet. Nu zeggen moeders tegen hun twaalfjarige dochters: 'Ik neem de pil, doe maar net hetzelfde en zorg dat je niet zwanger wordt.' Ik vind dat we nu een beetje te veel doorgeslagen zijn in de andere richting. Seks moet altijd met humor gepaard gaan en dat gebeurt haast nooit. We zijn nu zagezegd bevrijd met al die porno, maar die mist humor en is daardoor ellendig van kwaliteit."

Afroids

<HUMO> Dit zijn stellingen die je niet verwacht van de schrijfster van 'The Happy Hooker'.

<XAVIERA> " Ach, 'The Happy Hooker' gaat over twee jaar van mijn leven. Je kan dat boek vergelijken met de top van een ijsberg: tot ik 'Kind af' had geschreven was amper een tiende van mijn leven zichtbaar, negen tienden lag nog verborgen onder water. Dat verborgene breng ik nu naar boven. Zo wordt duidelijk waarom ik The Happy Hooker geworden ben. 't is niet het cliché-verhaal: ik kom niet uit een kapot gezin, ik had geen alcoholische vader die mijn moeder sloeg. 't had te maken met mijn opvoeding: omdat ik qua seksualiteit altijd vrij opgevoed ben, was het voor mij niet moeilijk om tegen betaling ook andere mensen te laten genieten. Ik had gewoON een zekere flair om met mensen om te gaan, om te marchanderen ook."

<HUMO> Zeg dat wel: u bent nooit een goedkope straathoer geweest, u ging als callgirl meteen voor het grote geld.

<XAVIERA> " In het begin vroeg ik 50 dollar, dat komt ongeveer overeen met 200 dollar vandaag. Tja, ik ben een zakenvrouw: toen ik naar aanleiding van de Nederlandse vertaling van 'The Happy Hooker' te gast was in het programma van Sonja Barend, heb ik in de loop van het programma zeven keer de titel genoemd (lacht). Van de opbrengst van die vertaling heb ik mijn huis in Amsterdam gekocht. " Ik heb verstand van promotie, ik word door de media nog steeds uit de lappenmand gehaald. Bij mij is iedere dag een avontuur, een feest - dat levert steeds weer iets interessants op. Ik heb me op tien minuten twee Amerikaanse contracten bij elkaar geluld: eerst brengen ze het nieuwe boek uit, 'Child No More', drie maanden later volgt een heruitgave van 'The Happy Hooker'. Dat kunnen ze daar best gebruiken, want in plaats van geflirt is het op feestjes in

Amerika tegenwoordig EEN EN al drugs wat de klok slaat - escapisme van het zuiverste water. Orgieën zijn helemáál uit. De grote ziekte heet afraids, being afraid of aids. Men drinkt niet eens van hetzelfde glas water als men elkaar niet goed kent. Het is dus uitstekend dat dankzij de heruitgave van 'The Happy Hooker' een heel nieuwe generatie me kan ontdekken, en oudere mensen kunnen nu eindelijk hun beduimeld exemplaar dat helemaal onder de vlekken zit, vervangen."

<HUMO> U heeft alles samen al zestien miljoen boeken verkocht, dat is nog niet genoeg?

<XAVIERA> " Ik moet wel bestsellers schrijven om te kunnen blijven leven in de stijl die ik gewend ben, je wil niet weten wat ik de laatste twee weken in Amsterdam uitgegeven heb. Hoe meer geld je hebt, hoe makkelijker je 't weer uitgeeft. In die twee Amerikaanse jaren als madame heb ik veel meer verdiend, maar daar heb ik door allerlei bedrog helemaal niks aan overgehouden. " Financieel rijk zijn heeft te maken met comfort. Echte rijkdom bestaat uit een heel mooi schilderij zien, een prachtig stuk muziek horen, een kamer binnenkomen en na een oogopslag of een gebaar van iemand anders je hart een slag voelen overslaan en vlinders in je buik voelen, een indrukwekkend gesprek van tien minuten voeren, een onvergetelijke nacht met alles erop en eraan beleven."

<HUMO> U heeft makkelijk praten, u kan er personeel op nahouden.

<XAVIERA> " Dat personeel betaal ik niet echt. Een vriendje zorgt ervoor dat ik drie keer per dag wat te eten heb, een ander vriendje doet de tuin, en MIJN GELIEFDE VRIENDIN DIA, doet de boekhouding. 't Is geven en nemen. Ik bied ze een dak boven het hoofd en genoeg vrijheid om zich met hun carrière bezig te houden, en ik doe ook weer dingen voor hen: ik breng ze bijvoorbeeld hier en daar naar toe, TRACTEER OP EEN AVONDJE UIT MET TONEEL EN EEN MAALTIJD, EN WEER EEN ANDERE ONMISBARE PERSOON IN MIJN LEVEN HEB IK net nog een scootergegeven."

<HUMO> In feite gebruikt u al uw hele leven seks als macht.

<XAVIERA> " Dat heb ik niet ontdekt, Cleopatra was toch nog net iets eerder."

<HUMO> Hoe groot die macht was, bleek toen u destijds uit Amerika verbannen werd, wegens inbreuk op de zedenwetten. Onlangs dook het oude gerucht nog eens op dat het eigenlijk iets met Watergate te maken had.

<XAVIERA> " Dat gerucht klopt, maar ik heb daar nooit iets over willen vertellen. De mensen van het Witte Huis lieten geregeld een hele hotelsuite vullen met dames, kozen één dame uit en alleen die werd geconfronteerd met de politicus in kwestie. Intussen kon niemand anders de hele hotelverdieping van die suite betreden. Maar dat ging allemaal top-secret, I was a jolly madame. Dat ben ik nog steeds, al kan ik weleens GESTRESSED uit de hoek komen."

De dood van Brood

<HUMO> U heeft uw herinneringen toch genoteerd voor een postume bestseller?

<XAVIERA> " Ik ben geen roddeltante, nooit geweest. Dat Frank Sinatra de hoeren sloeg en nooit veel betaalde, was al bekend. Daar ben ik niet nieuw mee. " Alfred Hitchcock bestelde altijd een groep schoolmeisjes. De meisjes moesten in uniform naar een verduisterde, met zwarte gordijnen behangen kamer, waarin een doodskist lag. Ze moesten het deksel van de kist optillen, Hitchcock lag - uiteraard onherkenbaar geschminkt - opgebaard. Hij lag te masturberen en kwam met EEN ijselijke kreet rechttop als het deksel van de kist werd getild. Het gegil van de meisjes deed 'm komen (lacht). 't Was een eenzame man."

<HUMO> Eenzaamheid werpt ook zijn schaduw over 'Kind af': 'Als mijn moeder stierf, zou ik niemand meer hebben.'

<XAVIERA> " 't Is mijn grootste angst. Niet toevallig staat en hangt mijn woonkamer helemaal vol. Een mens die goed tegen eenzaamheid kan, kiest wellicht voor een heel kale ruimte. Ik moet me omringen met mijn verleden, ik word gek als ik in een grote, lege ruimte zit. Hoewel ik mijn verleden koester, ben ik eigenlijk altijd bezig met te vluchten naar de toekomst, vooral door hard te werken. Ik schrijf boeken, geef lezingen, organiseer theatervoorstellingen. CHECK MIJNWEBSITE www.xavierahollander.com maar eens " 't Is wellicht ook een overblijfsel uit de oorlog; ik heb zowel bindings- als verlatingsangst. Toen mijn vriendin min of meer vijf dagen per week bij me in huis kwam wonen en ik opeens overal haar spulletjes zag, heb ik haar VERZOCHT WAT VAN DIE KLAREN WEG TE HALEN EN WAT MINDER VAAK TE BLIJVEN OVERNACHTEN, maar als ze me zou verlaten, zou ik 't ook heel erg vinden. Ik ben niet toevallig nog steeds goeie maatjes met al mijn ex-minnaars."

<HUMO> Bent u vaak eenzaam geweest in uw leven?

<XAVIERA> " Toch wel. Toen ik veertig werd, had ik een discotheek afgehuurd en een feestje voor tweehonderd gasten georganiseerd. Mijn EX man JOHN DRUMMOND UIT SPANJE, gaf me toen in een bruine papieren zak brillo-borsteltjes en aspirine - we maakten heel veel ruzie in die periode. Ik zakte in een diepe depressie. Ik heb nooit een groter feest gegeven, maar ik ben nooit eenzamer geweest. Ik heb foto's van dat feest, je kan de holheid in mijn ogen zien. Eenzaamheid heeft dus niks te maken met hoeveel duizend mensen er om je heen zijn, juist dan voel je JE DES TE EENZAMER. " Maar tegenwoordig heb ik er geen last meer van, want ik heb Internet. Ik heb simpelweg geen tijd om eenzaam te zijn. Als een bijeenkomst me niet bevalt, kan ik rustig om twaalf uur naar huis. Vroeger durfde ik niet op te stappen uit angst voor eenzaamheid, maar nu PAK IK MIJN SCOOTER OF STAP IN MIJN MINI EN TUF NAAR HUIS en dood ik de tijd tot het slapen met mailen. Ik blijf makkelijk tot een uur of vier aan de gang."

<HUMO> Bent u na het schrijven van dit boek minder bang voor de dood?

<XAVIERA> " Ik ben niet echt bang voor de dood, maar ik ben wel bang om af te takelen. Ik wil niet, zoals mijn moeder, op mijn tachtigste nog geopereerd worden voor borstkanker. Ik

wil ook niet in een rolstoel terechtkomen en afhankelijk zijn. Hoewel, ze maken tegenwoordig prachtige rolstoelen met vijf versnellingen (lacht). Ik denk dat je meer aan je leven gaat hechten als je ouder wordt. Maar ik zou wel zorgen dat ik een paar heel goede VRIENDEN EN vriendinnen om me heen heb, zodat we als een team voor elkaar kunnen zorgen. " Mijn moeder was een pessimist, ik een optimist - ik denk dat dat scheelt. Mijn moeder had de nodige papieren ondertekend om euthanasie te ondergaan als de tijd rijp was. Maar men is niet op haar wens willen ingaan, 't was een katholiek ziekenhuis. Daar ben ik uiteindelijk wel blij om. Zij is immers niet gecrepeerd, ze is gewoon waardig, mooi doodgedaan, zonder al te veel pijn. Ze hebben haar niet plat moeten spuiten, en ze zag er op het eind ook nog redelijk mooi uit. (Stilte.) Her en der sterven mensen om me heen. Herman Brood is dood - die man was op en kapot, dan is euthanasie of zelfmoord een oplossing. Maar gewoon waardig aan je einde komen, lijkt me niet zo'n slecht idee. Als het op de manier van mijn moeder mag, ben ik niet meer bang voor de dood. HAAR LAATSTE BLIK DIE ME NOG DUIDELIJK VOOR DE GEEST STAAT WAS ECHT 'HEMELS'"